

# РЕШЕНИЕ

№ 13637

гр. София, 07.08.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 178 СЪСТАВ**, в публично заседание на четвърти юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **МАРИЯ ИЛЧ. ИЛИЕВА**

при участието на секретаря **СВЕТОСЛАВА В. ОГНЯНОВА**  
като разглежда докладваното от **МАРИЯ ИЛЧ. ИЛИЕВА** Гражданско дело № 20211110164316 по описа за 2021 година

Ищецът **ФИРМА**, е предявил осъдителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. първо от ЗЗД във вр. с чл. 266, ал. 1 от ЗЗД и по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, срещу ответника **ФИРМА**, за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата в размер на **7872 лева с вкл. ДДС**, представляваща дължима цена на извършена услуга – транспортна услуга с товарен автомобил Камаз с рег. № СТ 5549СМ, за която е издадена фактура № 62 от 30.06.2020 г., сумата от **1080,30 лева**, представляваща лихва за забава върху главницата по фактурата за периода от **06.07.2020 г. до 11.11.2021 г.**, сумата в размер на **3120 лева с вкл. ДДС**, представляваща дължима цена на извършена услуга – транспортна услуга с товарен автомобил Камаз с рег. № СТ 5549СМ, за която е издадена фактура № 65 от 31.07.2020 г., сумата от **428,17 лева**, представляваща лихва за забава върху главницата по фактурата за периода от **06.08.2020 г. до 11.11.2021 г.**, **ведно със законната лихва върху сумите от датата на подаване на исковата молба в съда – 11.11.2021 г. до окончателното изплащане на вземането.**

Ищецът твърди, че на 11.05.2020 г. сключил с ответника договор за транспортна услуга – извозване на скална маса и фракция със собствен транспорт за обект „Реконструкция на водопроводна мрежа в село Паничерево, област Стара Загора срещу възнаграждение, както заплащането на извършената дейност е на машиносмяна. За извършената дейност изпълнителят съставя товарителница и протокол, като въз основа на тях, в края на месеца издава фактура. Възложителят дължи заплащане на дължимата цена за извършения превоз до 5-то число на месеца, следващ месеца, за който са извършвани услугите въз основа на издадената фактура. В изпълнение на договора ищецът издал фактури с № 61/31.05.2020 г., за сумата от 9864 лева с ДДС, която е платена, фактура № 62/30.06.2020 г. – неплатена и фактура № 65/31.07.2020 г. – неплатена, както посочените

фактури ведно с товарителници са приети, но дължимите суми не са платени. Сочи, че тъй като е уговорен срок за плащане на задължението по всяка фактура, ответникът му дължи и обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главниците за посочения период. С оглед изложеното прави искане сумите да му бъдат заплатени. **Претендира разноски. Представя списък по чл. 80 от ГПК.**

В срока за отговор на исковата молба по чл. 131 от ГПК такъв е постъпил от ответника, в който оспорва исковете по основание и размер. Твърди, че приемо-предавателните протоколи не са подписани от представител или пълномощник на ищеца. Оспорва да е получил доставка и придружаваща документация. Оспорва съдържанието на товарителниците. Оспорва претенцията за лихва за забава като възразява, че на е поставен в забава. Прави искане претенцията да бъде отхвърлена. **Претендира разноски. Представя списък по чл. 80 от ГПК. Възразява за прекомерност на разноските на ищеца.**

**Съдът, след като взе предвид доводите на страните и след оценка на събраните по делото доказателства, при спазване на разпоредбата на чл. 235 от ГПК, намира от фактическа и правна страна следното:**

Предявени са осъдителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. първо от ЗЗД, във вр. с чл. 266, ал. 1 от ЗЗД и по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, по които в тежест на ищеца, съгласно чл. 154, ал. 1 от ГПК, е да докаже наличието на сключен договор с описаното в исковата молба съдържание, че е изпълнил възложената му работа съобразно договора, както и приемането на работата. В тежест на ищеца е да докаже и изпадането на длъжника в забава и размера на обезщетението за забава. В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да докаже положителния факт на погасяване на дълга, както и при условията на пълно обратно доказване да обори презумпцията по чл. 301 от ТЗ.

Сочените предпоставки за уважаване на исковете по основание съдът счита за установени по делото.

Между страните не е спорно, поради което и отделено като ненуждаещо се от доказване по реда на чл. 146, ал. 1, т. 3 и 4 от ГПК е обстоятелството, че на 11.05.2020 г. между страните е сключен договор за транспортни услуги с описаното в исковата молба съдържание.

Според съдържанието на договора, изпълнителят се е задължил да извърши със свои средства транспортни услуги – извозване на скална маса и фракция в село Паничерево, област Стара Загора, на обект – „Реконструкция на водопроводна мрежа“, с товарни автомобили КАМАЗ с рег. № СТ 5549 СМ и ТАТРА с рег. № СТ 9634 ТТ, срещу възнаграждение в размер на 200 лева без ДДС за машиносмяна за КАМАЗ и 220 лева без вкл. ДДС за ТАТРА – чл. 3.

Според чл. 2 от договора срокът за извършване на работата е до приключване на обекта, като изпълнението се доказва с товарителница и протокол, подписан от двете страни – чл. 4 от Договора. Съгласно чл. 5, във вр. с чл. 4 изпълнителят издава на възложителя в края на всеки календарен месец фактура за месечен период на основание двустранно подписаните

товарителници и протоколи, а плащането се извършва в срок до 5-то число на месеца, следващ месеца, в който са извършени услугите.

С оглед изложеното, страните са били валидно обвързани от договор за изработка по чл. 258 и сл. от ЗЗД, по силата на който изпълнителят се е задължил на свой риск да извърши описаните в договора услуги срещу възнаграждение, платимо в описания срок, а за възложителя е възникнало задължението по чл. 264, ал. 1 от ЗЗД - да приеме извършената съобразно договора работа и да плати цената. Според чл. 264, ал. 1 от ЗЗД поръчващият е длъжен да приеме извършената съгласно договора работа. Приемането на работата обхваща както едно фактическо действие – реалното получаване на фактическата власт върху изработеното, така и правно действие – одобрение на изработеното, тоест признание, че то действително съответства на възложеното с договора (така Решение № 231 от 13.07.2011г. по т.д. № 1056/2009 г. на II ТО на ВКС). Бездействието на възложителя и пропускът му да прегледа работата и да направи възражения си в посочените срокове води до предвидените в чл. 264, ал. 3 ЗЗД неблагоприятни последици за него - при липса на възражения за неточно изпълнение необоримо се презюмира, че работата се счита за приета. Пропускът да бъдат своевременно направени възражения, обаче, преклудира единствено възможността на възложителя да реализира отговорността на изпълнителя за недостатъци по реда на чл. 265 ЗЗД. **Възраженията на възложителя за неточно изпълнение в количествено отношение не се обхващат от установената в чл. 264, ал. 3 от ЗЗД преклузия и могат да бъдат противопоставени на изпълнителя като защитно средство при предявен иск по чл. 266, ал. 1 от ЗЗД** (така Решение № 94 от 02.03.2012 г. по т.д. № 133/2010 г. на II ТО на ВКС), доколкото не е възможно да се възрази за некачествено изпълнение на работа, която още не е изработена и предадена. Изпълнението и приемането на възложената работа, от друга страна, може да се докаже с различни доказателствени средства - чрез писмени доказателства, съдебно-техническа експертиза, гласни доказателства.

В настоящия случай за доказване на изпълнението на задълженията по договора, съгласно уговореното в чл. 4, ищецът се позовава на 2 броя фактури, две от които носят подпис на управителя на ответното дружество Здравко Караиванов - фактура № 62 от 30.06.2020 г. за сумата от 7872 лева с вкл. ДДС за услуги по чл. 1 с ТАТРА и КАМАЗ, съгласно протоколи и фактура № 65 от 31.07.2020 г. за сумата от 3120 лева с вкл. ДДС за услуги по чл. 1 с КАМАЗ, ведно съответно с 14 броя подписани товарителници за периода от 01.06.2020 г. до 30.06.2020 г. с номера №№ 0003592, 0003593, 0003594, 0003400, 0003401, 0003402, 0003403, 0003405, 0003415, 0003416, 0003417, 0003418, 0003419, и 0003420 по първата фактура и 13 броя подписани товарителници за периода от 01.07.2020 г. до 15.07.2020 г. с номера №№ 0003422, 0003423, 0003424, 0003425, 0003426, 0003427, 0003428, 0003429, 0003430, 0003431, 0003432, 00100033 и 0010034.

От товарителниците, приложни към фактура № 62 от 30.06.2020 г., се установява, че за посочения период представител на ответното дружество е приел 14 машиносмени по 9 часа за товарен автомобил КАМАЗ (лист 8-21), а от товарителниците към фактура № 65 от

31.07.2020 г. – 13 машиносмени по 9 часа с товарен автомобил КАМАЗ (23-34). В представените товарителници не е отразено извършване на дейности с товарен автомобил ТАТРА, независимо, че тази услуга е посочена като основание на задължението във фактура № 62.

От изслушаното и прието по делото заключение на вещото лице Б., на което съдът дава вяра като компетентно и безпристрастно, както и от разясненията му, дадени в открито съдебно заседание (лист 89) се установява, че счетоводствата на двете дружества се редовно водени по смисъла на чл. 182 от ГПК вр. чл. 55 от ТЗ по отношение на описаните фактури, като последните са осчетоводени при ищеца и ответника с пълната им стойност и са включени в месечната справка-декларация по ЗДДС на ответното дружество и същото е ползвало данъчен кредит. Вещото лице е пояснило, че в счетоводствата на двете дружества не подлежат на отразяване товарителниците, въз основа на които е изчислявана фактурираната сума по двете фактури, тъй като първични счетоводни документи по смисъла на чл. 4, ал. 1 от Закона за счетоводството представляват само фактурите, но не и товарителниците, които не са носител на информация за регистрирана за първи път стопанска операция според чл. 4, ал. 2 от ЗСч.

С оглед изложеното съдът счита, че възникване на задължение в тежест на ответника по двете фактури безспорно се установява, но в размера, изчислен съгласно чл. 3 от Договора за изпълнение на транспортни услуги във връзка с инфраструктурен обект от 11.05.2020 г., а именно за 14 машиносмени по 200 лева без ДДС всяка, извършени с товарен автомобил КАМАЗ за периода от 01.06.2020 г. до 30.06.2020 г., съответно на обща стойност 3360 лева с вкл. ДДС, като и 3120 лева с вкл. ДДС за периода от 01.07.2020 г. до 31.07.2020 г., тъй като изискването по чл. 4 от Договора за доказване на извършване на работа с товарен автомобил ТАТРА за юни 2020 г. не е спазено – в приетите по делото товарителници липсва описание на дейности, извършени с тази машина, поради което не е налице основание за остойностяването им. Отразяването на паричната престация по фактурата № 62 от 30.06.2020 г. като дължима в счетоводството на ответника и ползването на данъчен кредит съобразно със стойността ѝ в този случай не е равнозначно на признание на задължението, тъй като приемането на работата по договора за изработка в пълен обем не се установи без съмнение с изискуемите по чл. 3 от договора протоколи, поради което претенцията по фактура № 62 следва да се отхвърли за разликата над сумата от 3360 лева до пълния претендиран размер от 7872 лева с ДДС.

По отношение на задълженията по фактура № 65 от 31.07.2020 г., същата е издадена по реда на чл. 3 от Договора, подписана е от представител на възложителя, осчетоводена е при ответника и е придружена от товарителници, съдържащи изявление, че услугата по договора е извършена, до което изявление е налице подпис на лице, претендиращо да е представител на ответника. Ето защо от приетите доказателства валидно се установява изпълнението на задължението от страна на изпълнителя и безспорно приложение намира презумпцията по чл. 264, ал. 3 от ЗЗД, поради което цялата описана във фактурата сума от 3120 лева с вкл. ДДС се дължи.

Съгласно разпоредбата на чл. 266, ал. 1 от ЗЗД поръчващият трябва да заплати възнаграждението за приетата работа. Тази разпоредба предвижда предпоставките, при чието осъществяване настъпва изискуемостта на задължението за заплащане на възнаграждение за извършената по договор за изработка работа, но не определя срок за изпълнение на това задължение. В настоящия случай, в чл. 5 от договора, страните са уговорили, че плащанията се извършват в срок до 5-то число на месеца, следващ месеца, в който са извършени услугите, респ. ответникът изпада в забава считано от 6-то число на основание чл. 84, ал. 1, предл. първо от ЗЗД. Поради изложеното на ищеца следва да бъде присъдена законна лихва върху главницата от 3360 лева по фактура № 62 от 30.06.2020 г. за периода от 06.07.2020 г. до 10.11.2021 г., изчислена по реда на чл. 162 от ГПК с помощта на онлайн лихвен калкулатор в размер на 461,07 лева, като за разликата над този размер до пълната претендирана сума от 1080,30 лева и за 11.11.2021 г. искът е неоснователен и следва да бъде отхвърлен. Аналогично по фактура № 65/31.07.2020 г. за периода от 06.08.2020 г. до 10.11.2021 г. в размер на 400,41 лева, като за разликата над този размер до пълната претендирана сума от 428,17 лева и за 11.11.2021 г. искът е неоснователен и следва да бъде отхвърлен. Възражението, че обезщетение за забава не се дължи, тъй като за част от периода е налице производство по несъстоятелност за ответника, е неоснователно, тъй като молбата по чл. 625 от ТЗ е отхвърлена с влязло в сила решение, освен това производството е инициирано от друг кредитор и се основава на вземания, които не са предмет на настоящото дело.

С оглед основателност на главния иск, като законна последица от неговото предявяване по чл. 214, ал. 2 от ГПК, следва да бъде уважено и искането за присъждане на обезщетение за забава в размер на законната лихва по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД върху главницата, считано от датата на предявяване на иска с подаване на исковата молба в съда – 11.11.2021 г. до окончателното изплащане на вземането.

### **По разноските:**

При този изход на спора, право на разноски имат и двете страни.

Ищецът е направил разноски за производството в общ размер на 2450,10 лева, от които: 500,10 лева държавна такса, 300 лева – депозит за съдебно-счетоводна експертиза и 1650 лева адвокатско възнаграждение, за което е представен договор за правна защита и съдействие. Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ищеца в исковото производство съдът счита за основателно, тъй като търсената сума от 1650 лева необосновано надвишава минимума по чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения от 1086,01 лева с вкл. ДДС до която сума възнаграждението следва да се намали.

Ищецът е направил искане и за присъждане на разноски, сторени в обезпечителното производство, в размер на 40 лева за такса и 600 лева. Съгласно т. 5 от Тълкувателно решение № 28 06.11.2013 г. по тълк.д. № 6/ 2012 г. на ОСГТК на ВКС компетентен да се произнесе относно отговорността за разноските за обезпечителното производство е искивият

съд, разглеждащ спора по същество. Поради изложеното на ищеца, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, следва да бъдат присъдени съразмерно с уважената част от исквете и сторените в обезпечителното производство разноски. Ето защо на ищеца се дължат разноски в общ размер на – **1483,58 лева**.

Съгласно чл. 78, ал. 3 от ГПК ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника сторените от него разноски. Ответникът е направил искане за присъждане на разноски за ССЧЕ в размер на 200 лева и искане за присъждане на възнаграждение за адвокат в размер на 1000 лева, от които следва да му бъдат присъдени **495,24 лева**.

Мотивиран от горното, Софийският районен съд

## **РЕШИ:**

**ОСЪЖДА ФИРМА**, със седалище и адрес на управление в г..., да заплати на **ФИРМА**, със седалище и адрес на управление в ..., на основание чл. 79, ал. 1, предл. първо от ЗЗД, във вр. с чл. 266, ал. 1 от ЗЗД, сумата от **3360 лева с вкл. ДДС**, представляваща дължима цена на извършена услуга – транспортна услуга с товарен автомобил Камаз с рег. № СТ 5549СМ, за която е издадена фактура № 62 от 30.06.2020 г. и сумата в размер на **3120 лева с вкл. ДДС**, представляваща дължима цена на извършена услуга – транспортна услуга с товарен автомобил Камаз с рег. № СТ 5549СМ, за която е издадена фактура № 65 от 31.07.2020 г., **ведно със законната лихва върху сумите от датата на подаване на исковата молба в съда – 11.11.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, както и на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД сумата от 461,07 лева**, представляваща лихва за забава върху главницата по фактура № 62 от 30.06.2020 г. за периода от **06.07.2020 г. до 10.11.2021 г.** и сумата от **400,41 лева**, представляваща лихва за забава върху главницата по фактура № 65 от 31.07.2020 г. за периода от **06.08.2020 г. до 10.11.2021 г.**, като **ОТХВЪРЛЯ** иска по чл. 79, ал. 1, предл. първо от ЗЗД, във вр. с чл. 266, ал. 1 от ЗЗД за сумата над 3360 лева до пълния предявен размер от 7872 лева по фактура № 62 от 30.06.2020 г., иска по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за сумата над 461,07 лева до 1080,30 лева и за 11.11.2021 г., представляваща лихва за забава върху главницата по фактура № 62 от 30.06.2020 г. и за сумата над 400,41 лева до 428,17 лева и за 11.11.2021 г., представляваща лихва за забава върху главницата по фактура № 65 от 31.07.2020 г.

**ОСЪЖДА ФИРМА**, със седалище и адрес на управление в г..., да заплати на **ФИРМА**, със седалище и адрес на управление в ..., на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата от **1483,58 лева** – разноски в исковото производство.

**ОСЪЖДА ФИРМА**, със седалище и адрес на управление в ..., да заплати на **ФИРМА**, със седалище и адрес на управление в гр. София, ж.к. Гео Милев, ул. „Симеонов век“ № 17А, вх. А, ет. 2, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, сумата от **495,24 лева** – разноски в исковото производство.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

**Съдия при Софийски районен съд:** \_\_\_\_\_